

* * *

У залеђу стварности и нестајања
Гдје карика најслабља прва пуца
Ми талци у сјени постојања
Чекамо ко једно срце да закуца
Свесажмећи продор узаврелог ума
И хладне каме спокојно корача
У тијелу једном ми чета смо заума
Штит смо и корица мача
Ко птица у лету спокојно иза
Хоризонта нестајемо и више нас
Ни у објавама туђим нема
Јер ми смо коначници криза
Потлачених и уморних један смо глас
И несвјесни су свијесни шта се спрема

* * *

узбудила јој се коса ко морски валови
шуште ко брда пуцају ко стакла
пуне су уши буке. час је јалови
док она одлази и постаје магла
дан јуче ко онај минули сутра
развој догађаја трептај откуцаја
стотине њива и само два јутра
удаљен стојим од широких вираја
русалко утопила си многе ал многе и ниси
не јер би могли. глас твој их оглуви
и учмалу равнотежу у ушима разби
да би пошли и тражили те гђе ти си
мадона кренула пут по први
не да га утопиш већ он да те љуби

(балада посвећена онима коју су дочекали)

чекање аутобуса с откопчаним капутом
и росни мраз што јесте на бради и брковима
мила топлото заштекана под пултом
рефлекс тијела што га хладноћа узима
или можда
сунчев дан и ја у кошуљи с мустром ананаса
јапанке на мени и вишак самопоуздања
већ сат трећи пред пероном и са стварима
звук оцвања: три сата закашњења
и опет
чекати чекати и само чекајући
кренути к обронцима згаслорја
јер подне је већ и ја нећу стићи до јутра